

Det Anarkistiska Biblioteket

Storstrejkstanken

Christiaan Cornelissen

Christiaan Cornelissen
Storstrejkstanken
1900

Tidningen Brand #12 1905
Sammandrag efter »En Marche vers la Société Nouvelle»

sv.anarchistlibraries.net

1900

I den allvarliga kampens tid, som skall bebåda kapitalisternas och jordägarnas expropriation, skulle en strejk bland en enda industrigrens arbetare icke räcka till, hur energisk den än framfördes. Dessa arbetare skulle utsvältas, de skulle ha att strida mot all den militära och juridiska makt, som de styrande klasserna äga till sitt förfogande.

Klasskampens allvarsammaste tid, hvarunder revolutionen skall vara »permanent», kommer att ta gestalt i en fullständig arbetsinställelse och kan ej annat än sammanfalla med allmän strejk och arbetsnedläggelse inom flera stora grenar a industrien, handeln och jordbruket.

Naturligtvis kunna arbetarna förberedas för en sådan tid; likaledes kan storstrejkstanken uppageras, - men icke sättas i verket på befallning.

Storstrejken bör växa i förhållande till sin natur såsom vittnesbörd om den sociala produktionen. Och den växer. Vi se den närma sig i de ansträngningar, som alla länders arbetare göra, för att kunna upprätta förbund bland organiserade arbetare i alla yrken. Man invänder kanske, att den ena strejken efter den andra har ju misslyckats t. o. m. i England, detta organisationens land framför alla andra.

Vid 1898 års början voro de engelska maskinisterna tvungna att ge sig efter sju månaders kamp. Och dock var deras förbund, »Amalgamated Society of Engineers», en af landets förträffligaste organisationer.

Hvad bevisar det? Bevisar det att strejken icke är arbetarnas fruktansvärda vapen? Eller att strejkernas form och organisation bör ändras?

Då ett enda yrkes organiserade arbetare - hur stark än deras organisation må vara och hur utvecklade deras solidaritetskänsla - icke tyckas kunna hålla stånd mot arbetsgifvarne i sju månader, är detta ett tecken på, att striden hellre borde företagas t. ex. af sju organisationer under en vecka.

Detta var också meningen under nämnda strejk, - omfattande 50,000 maskinister - i England. Vid 1897 års slut hotade de engelska bomullsarbetarna att likaledes nedlägga arbetet. De voro till antalet 120,000. Och vid samma tid tycktes äfven konflikter komma att uppstå mellan vissa järnvägsbolag och deras

personal: några tiotusental järnvägsmän förberedde en strejk för juldagarna 1897.

Bomullen, järnet och järnvägarna hotade att förena sig. Men de stora arbetsgifvarna, de stora aktieägarna, som voro så eftergifna i dessa dagar, förstodo dock att förekomma faran.

Det heter, att kolet, järnet och bomullen äro de tre makter, som styra England. I sanning, en strejk af grufarbetare, maskinister och bobomullarbetare skulle, i synnerhet om den förstärktes med transport- och kommunikationsarbetarna, vara ett förskräckligt slag för de styrande klasserna i England. Dessutom finnas ock andra yrkesgrenar af industri och handel, hvilkas inflytande är fruktansvärdt och ögonblickligt.

Emellertid kan den form, storstrejken sträfvar att taga, icke vara en konstgjord form. Detta visar sig redan af det faktum att vid själfva uppväxandet af denna rörelse en folklig och revolutionär karaktär gör sig mäktigt gällande.

I Paris såg man i slutet af sommaren 1898 en stark lönerörelse, så att säga af sig själf, hastigt uppstå, utvecklande sig i riktning hän mot generalstrejk. Grofarbetarna hade nedlagt arbetet; så följde olika slag af byggnadsarbetare och slutligen omfattade rörelsen äfven många andra yrken.

Under denna rörelses utveckling visade sig en karaktär af folklighet, icke flegmatisk och kallt beräknad såsom det engelska folkets, utan liflig, följande den första ingifvelsen, såsom vi finna den bland söderns folk.

Emellertid är det särskildt på England, jag vill fästa er uppmärksamhet, enär olyckligtvis arbetarna på kontinenten påtagligen äro efter i allt, som angår deras organisationsverksamhet, i jämförelse med deras engelska bröder; och dess mera emedan jag tror, att lösningen af den sociala frågan torde gå i den riktningen, som arbetareklassen tydligare tagit i England än annorstädes.

Hösten 1896, omedelbart efter den socialistisk-parlamentariska internationella kongressen i London, som hade proklamerat att den icke såg »möjligheten af en internationell storstrejk», började Englands hamnarbetare, sjömännena och dockarbetarne planlägga en internationell organisation i afsikt att i det

rätta ögonblicket kunna etablera en internationell strejk i dessa yrkesgrenar af handel och sjöfart.

Agitatorer utsändes till skilda hamnar på kontinenten för att åt rörelsen vinna de ofvannämnda yrkenas arbetare. De kommo och bådo sina medbröder på kontinenten att icke lossa något engelskt fartyg i händelse att strejk utbröte.

Då några styrelsemedlemmar i en viss hamnarbetareorganisation frågat mig om min mening om denna engelska taktik i klasskampen, tvekade jag icke att kalla den den enda möjliga taktiken och den taktik som arbetarne allt mera komma att följa i framtiden, sedan den parlamentariska och småborgerliga taktiken visat att den icke kan bringa arbetareklassens emancipation till stånd.

Jag sade:

»När ni kunna nedlägga arbetet under blott två gånger 24 timmar i alla Englands hamnar, ska ni kunna förlama detta industriella lands handel; och när detta försök till storstrejk understödes af arbetarne i de större hamnarna på kontinenten, då skola de stora kapitalisterna, handelsmännen, mäklarna och fabrikerarna känna, hvad arbetarne verkligen förmå, och under loppet af några timmar ska ni vinna mer än ni själfva kunna tänka er.

Under de 24 första timmarna skola de, som ockra på andras arbete, med den största bestörtning fråga sig, hvad det är för underbara händelser som tima; redan under de 24 följande timmarna skola de bedja er att återupptaga arbetet och att icke hota allt det goda, som »ordningen, civilisationen och samhörighetskänslan» skänkt oss människor. Långa tal och goda löften ska icke fattas...»

En dag kommer törhända, då på ett visst, tillräckligt stort område af jorden denna taktik i klasskampen skall kunna följas af fyra eller fem stora yrkesgrenar i industrien, handeln och kommunikationsväsendet. En dag då arbetet skall komma att nedläggas i ett förut bestämdt ögonblick af arbetarmassorna i de stora hamnarna och i kolgrufvorna, på spårvagnarna och järnvägarna, samt af sättarna och tryckarna i de stora borgerliga bladen, som dagligen utstå sina lögner, - då skola vi hafva inträdt i en period, i hvilken folken ska utföra storverk för den mänskliga civilisationens framåtskridande.

Under två gånger 24 timmar skulle vi på så vis kunna göra mer för den mänskliga civilisationens framåtskridande, än med 24 års underhandlingar och intriger i parlamentet.